

SVOBODNA SLOVENIJA

AÑO XXXVII (31)

Štev. (No.) 5

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

2. februarja 1978

Glavna ovira je komunistična partija

Malo jih je bilo, ki so poznali svoj-skost kmečkega stanu v Sloveniji, nje-gove težave in napore, lepote in zado-ščenja, skrbi in srečo. Kmet je ljubil družino in zemljo. Bil je veren, resnič-čno veren. Njegovo vero in tudi značaj je utrjevala in oblikovala zemlja, kate-ro je obdeloval v potu svojega obraza, pa v nič manjši meri sonce in voda, suša in povodenj. Živel je v naravi in z naravo. Spremljal je zrno, ki ga je vrgel v razorano njivo od setve do žetve in mlačve, vse do tedaj, ko je dobil na mizo hleb kruha iz moke, ki jo je on pridelal. V vsem stvarstvu in življenju narave je slutil in videl božjo roko in božjo voljo. Kmetova vera ni poznala dvomov.

Kmet je bil svoboden. Delo in urnik sta mu bila odkazana po naravi in v naravi ter po letnih časih. Kmet ni poznal delovodje ali gospodarja, kot npr. delavec, ki streže stroju med ste-nami tovarne ali v globini rudnika.

Tak je bil kmečki stan, iz katerega je izhajal najbolj zdrav del slovenske-ga naroda in največ naših velikih mož. Slovenski kmet je prosti čas izpolnil z branjem knjig in časopisov.

Prav ta slovenski kmet je doprine-sel med okupacijo in revolucijo neiz-merno žrtv. Saj so komunisti in oku-patorji tekmovali, kdo bo bolj zatiral svobodo. Komunistom pa so bili prav posebno nadležni na poti do zmage revolucije verni ljudje. Zato so s po-močjo zvez, ki so jih imeli z okupatorji — tako nacisti kot fašisti — spretno potiskali med talce tudi verne kmečke ljudi, pa tudi v taborišča. Ali pa so znašli druga sredstva, da se jih zne-bijo. Med 12.000 pobitih je bil največ-ji odstotek vernih kmečkih mož in fantov.

Po nastopu komunističnega režima si je ta na vse načine prizadeval, da zlomi svobodnega kmeta in ga uniči. Ta posel so opravljali predvsem me-ščanski sinovi iz partijskih vrhov z zastarelim Marxom v roki, po neizved-ljivih Leninovih naukih in Stalinovih metodah. Uničevali so kmetije in na-lagali kmetom neznošna davčna breme-na, da bi ga uklonili in da bi ločili mlade ljudi od zemlje ter jih pognali v tovarne. Tako bi zginil stan svobod-nega in vernega kmeta.

Pri tem rabelskem poslu so komu-nisti eksperimentirali z razlašča-vanjem in razkosavanjem zemlje iz političnih vidikov. Hoteli so, da jo ob-deluje delavec z uradno določenim urni-kom, to je človek, ki ni poznal ljubezni do zemlje. Komunisti niso imeli srca za kmeta, ko se je ta z zadnjimi močmi oklepaj svoje domačije, ko so ga trga-li od nje.

Za vse to se je maščevala zemlja. Zaprla se je vase in ni dajala kruha brezsrčnim ljudem, ker je bila navaje-na tistih, ki so jo imeli radi in so z njo ravnali drugače.

Po preteku let so tudi najtrše ko-munistične glave spoznale, kam to pe-lje. Začeli so nekaj popuščati, ponujati zemljo kmetom nazaj. Toda svobode mu niso dovolili. Tudi mu niso dali sredstev in opore, da bi šel s tokom časa in sledil tehničnemu napredku. Kar je bilo zboljšane na zasebnem sektorju, je bilo z osebnimi žrtvami mimo partije, mimo mestnih marksis-tov, mimo tozdv. Marsikak kmet je šel v tovarno v tujino, da je prislužil sredstva za zboljšanje kmetije, ker mu domovina teh sredstev ni hotela dati.

V zadnjih letih tudi partiji v Slo-veniji veliko pišejo, kako bi zopet oži-veli neke vrste kmečki stan. Toda vsa prizadevanja ne dosežejo zaželjenega uspeha, ker nočejo napraviti dijagnoze, ki bi jim pokazala, na čem bolega slo-vensko kmetijstvo.

Sedaj pripravljajo komunisti kon-gres Zveze jugoslovanskih komunistov. Zato še prav posebno govorijo in pi-sarijo, delajo načrte, itd. Vsi naj bi jim verjeli, da bo kongres komunistov z neko magično silo rešil tudi vprašanje kmeta in kmetijstva v Sloveniji.

V ljubljanskem Delu z dne 14. janu-

dr. Peter Urbanc

SOCIALISTIČNA REPUBLIKA SLOVENIJA

- SRS - V LETU 1977

(Nadaljevanje in konec)

Politični položaj: Politični pritisk je v SRS v zadnjih šestih mesecih leta 1977 vsaj navidezno popustil. Kot smo zvedeli med letom, so imeli v letu 1977 v SRS 17 političnih pripornikov; ime-noma se je vedelo samo za 4 od njih. Amnestija je novembra nekatere od teh zajela, toda imenoma so objavili samo sodnika F. Miklavčiča.

E. Kardelj je letos začel razvijati novo teorijo o samoupravnem demo-kratskem pluralizmu, ki ga še sedaj skuša tolmačiti na vse možne načine, dočim v praksi se ne vidi nobene apli-kacije istega. Pritisk proti vplivu Cer-kve je bil v preteklem letu manj viden. Javne za KPS vzmernirajoče izjave Dr. J. Pogačnika o medvojnih dogodkih niso imele zaenkrat nobenih posledic. Ustanovitev nove kopske škofije je pozitiven doprinos današnjemu položaju; konkretno so bila dana dovoljenja za zidavo cerkve in Novi Gorici in drugod. Slovenski tisk izven meja SRS še ved-no nima dostopa v SRS, vendar ljudje to kljub temu nosijo, pa ni bilo zato nobenega sodnijskega primera. Emi-granti so deležni posebne, čisto nepo-trebne pozornosti v „prijateljskih“ po-govorih, ki so jih vsi prestali — izgleda brez negativnih posledic.

Za slovenske izseljence, ki žive na demokratskem zahodu, je najbolj poraz-na ugotovitev glade političnega položaja v SRS sledeča: ni največja tragika, da v SRS ni svobodnega tiska, da so verni ljudje drugorazredni državljani, da nikdar pod novo oblastjo niso imeli svobodnih volitev, da je bilo toliko lju-di žrtvovanih po nedolžnem za zmago revolucije, da so ljudje 20 let revno živeli in še danes ni materialni položaj niti malo tak, kot bi v prosti ekonomiji lahko bil. **NAJBOLEJ TRAGIČNO JE TO, DA SE PREMNOGI LJUDJE TEH KRIVIC NE ZAVEDAJO VEČ.** Postali so neka siva brezoblična masa, ki drvi v materializem in na omenjene krivi-ce ne reagira več, jih ne zaznamuje in

arja t. l. sam France Popit, predsednik Centralnega komiteja Zveze komunistov Slovenije piše na široko o kmetu, o njegovem vključevanju v zadrage. Vse pa v propagandnem smislu za kongres. Po Popitovem pisanju je kmet, ki ga je partija tako dosledno uničevala, kar naenkrat postal vsega vpoštevanja vredno bitje.

„Kmetijstvo je izredno pomembno področje v našem gospodarstvu; razen prometa in energetike je vprašanje prehrane eno bistvenih vprašanj, ki mu velja vsa skrb. Zato mora biti kmetijstvo in z njim povečana proiz-vodnja v bodoče še bolj v središču pozornosti, če hočemo na tem področ-ju napraviti več kot dosedaj...“ Tako začne Popit svojo razpravo.

Navajamo še nekaj njegovih besed: „Že dolgo govorimo npr. o tem, da je treba v gozdarstvu urediti tako, da bo do kmetije odločali o tistem delu pre-sežne vrednosti, ki ga ustvarjajo s svo-jim delom. Toda s tem ne pridemo nikamor naprej.“

„Predobro vemo, da ima kmet v Zadrugi, ki zajema območje vse občine zelo majhen vpliv. Mi pa hočemo, da bo imel odločujoč vpliv.“

„Razslojevanje hribovskih kmetij je neogiben proces, če še tako poudarja-mo pomen teh kmetij. Gotovo je važno, da te kmetije ohranimo, da jih imamo tudi ob naših mejah, ne moremo pa prisiliti naših mladih ljudi, da bodo tam ostali, da se morajo zato sprijazniti z nižjim standartom.“

„Zagotoviti moramo, da naša kme-tijska proizvodnja, tako živinorejska kot poljedelska ne bo več tako nihala kot doslej, ko gre eno leto dobro, dru-go leto ne...“ „Kmetova beseda mora prav tako priti do izraza v predelo-valnih obrazih. Kmetje morajo npr. v mlekarnah prav tako samoupravlja-ti, kot delavci ki so tam zaposleni.“

jih vzame kot nekaj normalnega in nespremenljivega.

Na kulturnem polju ni bilo v letu 1977 nič pomembnega. Kot velja že prejšnjih 31 let, tudi v letu 1977 v SRS ni bilo izdano nobeno knjižno delo, ki bi res užgalo. V Kopru so izdali po dolgem odlašanju novo Rebulovo delo Snegovi Edena, ki pa ni navdušilo tako kot nekatera prejšnja dela; razen par odstavkov, vse preveč abstraktnosti in težkih simbolizmov, ki jih navadni bra-lec le težko zajame. Kljub temu, da sta oba naša znamenita zamejska pi-satelja A. Rebula in B. Pahor svobodna v svojem pisanju, se celo pri njiju pre-mnogokrat čuti neki obzir, neka taktika do nove družbene ureditve v SRS in s tem nujno trpi ustvarjalni duh. Razni mali znaki svobodne misli, kot se po-javljajo tako doma kot v zamejstvu, danes v dobi disidentsva ne zadostujejo, treba bo iti še marsikak korak naprej do večje odprtosti in resnice.

Med zamejci se v letu 1977 položaj ni bistveno spremenil. Primorci imajo probleme z italijansko vlado, čeprav ta sedaj kaže vsaj nekaj dobre volje za urejanje manjšinskega vprašanja. Na žalost je bil zavrnjen slovenski šolski okraj za vse slovenske šole v Italiji, zgleda pa, da ima predlog o zakonu o globalni rešitvi manjšinskega vpraša-nja v Furlaniji-Juljski Krajini dokaj upanja na pozitivno rešitev.

Na Koroškem je bilo leto 1977 leto globokega razočaranja nad Avstrijsko vlado. Manjšinsko štetje so kljub pro-testom SFRJ in naših Korošcev izvedli. Izpadlo je po zaslugi Korošcev klavirno; saj so npr. našli več Slovencev na Dunaju kot na Koroškem, pa vendarle Avstriji na podlagi tega štetja in dru-gih faktorjev sedaj postavljajo sloven-ske napise samo v nekaterih krajih, ki obsegajo komaj 20% slovenskih občin, kot so bile znane še iz časa obvez-nega dvojezičnega šolstva. S procesi proti našim fantom, ki so protestirali proti krivičnemu štetju, Avstriji nada-

To je samo nekaj citatov Franceta Popita.

V isti številki Dela pa neki Boštjan Markič objavlja gloslo „Verbalizem in družbena praksa“. Med drugim pravi: „Verbalizem je kot veliko kopičenje besed za malo misli in kot majhna ali nikakršna pripravljenost za družbeno akcijo.“

Te besede Boštjana Markiča veljajo za Popita. Njegov članek ni nič druge-ga, kot čisti verbalizem, to je kopičenje praznih besed s katerimi kmetijsko vprašanje v Sloveniji ne bo rešeno.

Pri teh razmišljanjih nam prihaja v spomin, da so lanj novembra na Vrhniki slavili 70-letnico mlekarškega šol-stva v Sloveniji. Tedaj je bilo ugotov-ljeno, da so mlekarstvo zadrugištvu slo-venski kmetije imeli že koncem prejš-njega stoletja; da je bila že leta 1907 ustanovljena na Vrhniki mlekar-ska šola, prva na slovanskem jugu. Bila je na izredni višini, tako da so prihajali v večmesne tečaje vrhniške šole tudi učenci iz Dalmacije, Hrvatske in Bos-ne. Za uspostavitev učnega osobja in strokovnjakov je deželni odbor razpisal štipendije za švico in Tirolsko.

Zakaj je vse to uspelo že konec prejšnjega stoletja in zakaj pred 70. leti in pozneje tako bogato zadrugišno življenje v Sloveniji? Zato ker tedaj v Sloveniji niso vladali komunisti.

Današnje probleme kmetijstva in kmeta v Sloveniji partija ni sposobna rešiti. Krava ne bo dala več mleka, če ima tisti, ki jo molze partijsko legiti-macijo v žepu. Prav tako je z žitom in vsemi pridelki.

Slovenski kmet je dokazal v zgodo-vini, da je sam po sebi dovolj sposo-ben, da bi v svobodi rešil vprašanje kmeta in kmetijstva in to tako, kakor zahteva današnji čas. Glavna ovira pri razvoju in napredku pa mu je komu-nistična partija.

M. S.

La libertad religiosa

En la conferencia sobre la Seguridad Europea, el representante de la Santa Sede, mons. Achille Silvestrini abogó por la libertad religiosa en los países detrás de la cortina de hierro.

Dijo que “es natural que la Santa Sede dirija una atención especial a la tutela de la libertad religiosa, aunque no deja de tener menor interés por el respeto de las demás libertades fundamentales y por los derechos del hombre... tanto más que la fe religiosa no puede manifestarse plenamente sino en el contexto de las demás libertades”. Recordó más adelante que el VII principio sobre derechos humanos y libertades que se aprobó en Helsinki señala que “los Estados participantes (de la conferencia) reconocen y respetan la libertad del individuo de profesar y practicar sólo o con otros una religión o un credo de acuerdo a los dictados de su propia conciencia”. Agregó que la Santa Sede considera con atención especial las consecuencias del documento y, además, se le insta para que se pronuncie y formule un juicio, lo que la Iglesia quiere hacer con intención de ofrecer una aportación constructiva.

Y agregó: “Mucho más arduo, delicado y complejo resulta hablar sobre la libertad religiosa en algunos estados la situación en varias regiones está todavía muy lejos de una vida normal de suficiente libertad”. Especificó luego el representante de la Santa Sede los obstáculos a la práctica religiosa de determinadas categorías de personas y a la educación de la juventud, también las limitaciones a la formación de los que aspiran a la vida religiosa y las restricciones a la acción pastoral de los obispos y sacerdotes.

ljejejo. NSKS je zahteval da naj SFRJ protestira na Beograjski konferenci. Po zadnjih vesteh tudi sedaj ne bo nič; torej zopet veliko razočaranje za Korošce, ki toliko zaupajo v intervencijo SFRJ. Ta naslon na SFRJ je šel pre-daleč, ker se po vseh potezih NSKS, še posebej po njihovem pisanju v NT vidi, da so že skoraj popolnoma zgubili pro-stost manevriranja. S tem so se Ko-rošci takorekoč odpovedali samostojni nastopom na važnih mednarodnih foru-nih kot sedaj v Beogradu ali v direktnih intervencijah, ko jim to člen 35 Avstrijske pogodbe dopušča.

Ta pretesna vezanost na SRS se tudi izraža v briskiranju slovenske emi-gracije, od katere bi lahko imeli zamej-ci precejšnje koristi. Ko je danes cen-tralna Slovenija v položaju, da narod res ne more spregovoriti, bi človek pričakoval od Slovenske skupnosti in NSKS v njihovih pogostih kontaktih s predstavniki SRS vsaj kako gesto v ko-

rist demokratske evolucije, npr. kako besedo v korist sodnika F. Miklavčiča, indeksa prepovedanih knjig, publikacij, svobode vere. Na stvari mogoče ne bi nič spremenilo, vsaj ne takoj, toda taka gesta bi bila nadvse plemenita in cen-jena in v današnjem času niti ne bi bila več tvegana. Tako pa ti sestani-ki, konference s predstavniki Sociali-stične zveze delovnega ljudstva Slove-nije zvene poniževalno, ker zamejci vedno nastopajo kot partner, ki pričakuje uslug, intervencij. Sklepajo se v imenu organizacij in njihovih volilcev neki dogovori, akcije, za katerih vsebi-no se ni nikdar nič točnega zvedelo!

Premnogi zamejci odklanjajo tak način povezave z matično domovino. Ta njihov odklon se ne izraža več glasno, ker jim manjka moči in zadost-nega števila, toda praktična posledica je ta, da postajajo indiferentni in ko-rak do narodnega odpada za take ljudi ni več tako daleč.

Edvard Kardelj in evrokomunizem

JUGOSLOVANSKA KP SE OZIRA V ZAHODNO EVROPO

Jugoslovanski vodilni partijski funk-cionarji iz medvojnega revolucijskega razdobja s Titom na čelu so v minulih desetletjih spretno uveljavili idejo o „svoji poti v socializem“. Ta ideja se jim je obnesla pri uveljavljanju v vodstvu tkim. tretjega sveta, da so ome-njeni del sveta zapeljali v vode svetov-nega komunizma, če že ne v celoti, pa vsaj deloma. Vsekakor je še do nedav-nega skoro ves „tretji svet“ kimal sam-o Moskvi in njeni zunanji politiki.

Z idejo o „svoji poti v socializem“ so oskrbeli svoj režim z milijardami ameriških dolarjev, pa kljub temu po manjših praskah z Moskvo ostali zvesti kremeljski politiki širjenja komu-nizma po vsem svetu.

Vrnilo so se v arabski svet, ko je Moskvi tako kazalo in Jugoslavijo po-vezali za nekaj časa, lahko bi rekli, na življenje in smrt z usodo arabskih drž-av. Jugoslavijo so skoro spremenili v afriško državo, tako so se iz Beograda „zagledovali“ čez Sredozemlje v afriške in arabske puščave.

V svoji spretni zunanji politiki so se udinjali na vse strani in vedno le toliko časa, dokler jim je kazalo na uspeh. Ob prvih znakih razkroja katere koli meddržavne, mednarodne ali medrasne organizacije pa so bili prvi, ki so jo zapustili, kakor podgane potapljačoč se ladjo in zajahali novega političnega konjička.

Eden takih novih političnih konjič-kov ljubljanskih vodilnih partijcev je sedaj tkim. evrokomunizem. Ker je za-deva v Zahodni Evropi „moderna“, so v Beogradu hitro sklenili, da bo njim in svetovnemu komunizmu koristno, če se stvari kakor koli pridružijo.

Za nastop je bil določen kot glavni teoretik jugoslovanske KP Edvard Kar-delj ter je zadevo preračunano izpeljal v dveh stopnjah.

V sarajevski marksistični reviji „Di-jalog“ je lanskega marca v pripravlje-nem intervjuju z urednikom pohvalil evrokomunizem kot „protiblokovsko gi-banje“, v katerem „moč posameznih zahodnoevropskih komunističnih partij izhaja iz njihove neodvisnosti znotraj

njihovih narodov.“ Kardelj je nadalje izjavil, da je „evrokomunizem kot sila uperjen v boj proti Moskvi kot središču svetovnega komunizma ter proti kapitalistični ideji o združeni Evropi. Delovati mora kot tretja sila med dve-ma sovražnima blokoma.“ Z enim stav-kom je v isti koš pobasal Moskvo in svobodni Zahod, proti katerima da mora se boriti evrokomunizem. Da bi iz-gledal še bolj „demokratski in neodvi-sen“, je Kardelj v tistem intervjuju celo pokaral evrokomuniste, da „zane-marjajo boj za socializem, ker pri njih praksi še vedno obstajajo dogme, ki jih je proglasila Moskva.“

Ko je ta njegov intervju, objavljen v „Dijalogu“, bil v prevodih dovolj raz-širjen po partijskih revijah v Zahodni Evropi ter so v zahodnoevropskih partijskih vodstvih že začeli Titovo odn. Kardeljevo „svojo pot v socializem“ privzemati za „svojo“, je Kardelj orga-niziral nov intervju, tokrat že v itali-janskem partijskem teoretičnem glasi-lu „Rinascita“ lani 9. septembra, da je nevtaliziral intervju v „Dijalogu“ in tako vzpostavil neke vrste ravnotežje med dvema različnima gledanjima.

V „Rinascita“ je namreč Kardelj izjavil, da je „evrokomunizem izrecno potreben in nujen v današnjem času. Glavni razlog za to je, dialektizira Kardelj, „ker je moderna kriza kapita-lizma po vsem svetu pripeljala do tako velikih sprememb, da je zmaga socializ-ma edini izhod iz slepe ulice.“

Zatem pa Kardelj nastopi kot zanes-ljiv revolucionar, ko kritizira evroko-muniste, da se poskušajo „vthotapiti v parlamentarne namesto v celoten druž-beni sistem“ in nadaljuje:

„Tu mislim v prvi vrsti na različne oblike boja delavskega razreda in de-lavskih množic za demokratizacijo in tako za aplikacijo demokratskega siste-ma v družbeno-gospodarskih odnosih, t. j. za samoupravljanje v tovarnah, pokrajinah, komunah, krajevnih odbo-rih, itd., z eno besedo, na tistih področ-jih družbenega življenja, ki stojijo de-jansko izven parlamentarnih sistemov (Nad. na 2. str.)

COSMOS NA TLEH

RAZBIT ATOMSKI REAKTOR

Prve strani svetovnega časopisja so minuli teden polnile poročila o padcu sovjetskega atomskega satelita Cosmos 954 na zasneženo tundro v severozahodnem delu Kanade.

Tehnično zadeva ni nič posebnega: v satelitu je iz neznanih razlogov — vsaj tako trdijo v Moskvi — prišlo do okvare v atomskem reaktorju, ki mu je služil za proizvajanje energije ter je zato satelit začel hitro padati proti zemlji. V Moskvi so bili prepričani, da bo ob vdoru v zemeljsko ozračje v celoti zgorel v prah in pepel, kakor se je tako zgodilo že s stotinami sovjetskih in ameriških satelitov in drugih „vesoljskih smeti“, ki jih trenutno nad 4.000 kroži okoli Zemlje.

Toda satelit je priletel v tako položnem kotu v zemeljsko ozračje, da ni imel časa zgoreti ter so nekateri deli prileteli še „celi“ do tal. Ker je satelitov atomski reaktor nosil 45 kg radioaktivnega materiala, so seveda takoj ugotovili, da razbiti deli satelita izžarjajo radioaktivnost. Zadeva je bila toliko manj dramatična, ker so kosi prileteli na neobljubeno kanadsko področje. Sedaj te kose iščejo, da jih bodo kakor koli že nevtralizirali, v kolikor bi bili nevarni človeku.

EDVARD KARDELJ

(Nad. s 1. str.)

in pod direktno kontrolo monopolističnega kapitalizma.“

Dasi Kardelj zatem napada „ultraradikale, terorizem in ultralevičarska gesla, ker vse to samo pomaga kapitalizmu, da se ohranja pri življenju“, pa bi rad videl, da bi bili evrokomunisti „bolj aktivni izven parlamentov“.

Kardelj zatem kritizira tudi „socialdemokratsko zvrst marksizma, ki je prav tako v krizi, tesno povezani s krizo kapitalizma“ ter se dotakne svojega konjička o „dogmatičnem stalinizmu“, za katerega tudi izjavi, da je „prav tako škodljiv praktični aplikaciji evrokomunizma, kakor neaktivnost izven parlamentov.“

Razlika med Kardeljevim intervjujem v sarajevskem „Dijalogu“ in tem v italijanskem „Rinascita“ je v tem, da v intervjuju italijanskim partijcem govori o evrokomunizmu samo kot o faktorju v boju proti kapitalizmu, ne omenja pa niti besedice več nasprotovanju „komunističnemu središču v Moskvi.“

Nasprotno, za konec celo pripiše, da „jugoslovanski vodje nočejo izzvati prav nobenih nepotrebnih nasprotstev med socialističnimi državami, ali pa vsiljevati svoja mnenja nikomur, dasi nismo zadovoljni z razmerami v tem pogledu.“

Jugoslovanska KP je preko Kardelja že pristavila svojo skledo h kotlu evrokomunistične godlje.

V spomin

Pred enim letom, 21. januarja 1977 je umrl v Parizu Borut Gregor Žerjav. Pogrebemu obredu v francoščini in slovenščini v cerkvi Ste. Jeanne de Chantal so prisostvovali njegovi kolegi iz francoskega radija (O.R.T.F.): Slovenci, Hrvati, Srbi, Čehi, Slovaki, Poljaki, Madžari, Romuni, Bolgari, vsi tisti, ki so zgubili domovino; več francoskih intelektualcev in drugih prijateljev.

Od 1949 naprej je sicer stalno živel v Franciji, a njegovo srce je ostalo povezano z domovino, katere usode ni nikdar prebolel.

Pred letom, ob njegovi smrti, je neki tukajšnji slovenski intelektualci, ki ga je osebno poznal, visoko cenil in ga na neki način rad imel, izrazil, da B. G. Ž. ni imel dosti ali morda celo nič stika z našim tukajšnjim vodstvom politične emigracije in čeprav je nekajkrat javno sodeloval pri publikacijah SKA, ga tukajšnji širši slovenski krogi skoraj niso poznali; zato bi kljub temu ali ravno zaradi tega „bilo dobro mu narediti zaslužni posmrtni poklon, našim ljudem, zlasti mlajšim, pa povedati, koga je emigracija imela s seboj“. Več razlogov je takrat onemogočilo ta posmrtni poklon, zato se ga spominjamo danes, ob prvi obletnici njegove smrti.

B. G. Ž. se je rodil 1. decembra 1916 v Grazu (Avstrija). Študiral je v Ljubljani in Zagrebu, kjer je diplomiral

Bolj zanimive pa so okoliščine, ki so se med padanjem satelita proti Zemlji odigravale med Washingtonom, Ottawo in Moskvo.

V ZDA so takoj ob okvari satelita to ugotovili, ker zasledujejo sleherni sovjetski satelit, ki ga Moskva izstrelji v vesolje. To so sporočili v Moskvo in zahtevali od sovjotov točne podatke o atomski nevarnosti satelita, ker so vedeli, da bo padel v Kanadi.

Moskva je sporočila Washingtonu nekatere podatke, za večje podrobnosti pa je postavila pogoje, da mora Carter obljubiti, da Zahod ne bo izkoristil nesreče sovjetskega satelita za protisovjetsko propagando. Šele ko je Brežnjev od Carterja dobil obljubo, je dovolil, da so sovjetski strokovnjaki dali ameriškim strokovnjakom nadaljnje podatke o satelitu in njegovem padanju proti Zemlji.

Ottawa je o zadevi izvedela iz Washingtona, ne iz Moskve, tako, da se je čutila užaljeno, ker je šlo za njen teritorij.

Vso zadevo pa sta tako Bela hiša kakor Kremelj do dneva padca satelita držala v največji tajnosti, „da ne bi preplašila prebivalstva.“

Sovjetskih satelitov z atomskimi reaktorji je v vesolju večje število, medtem ko jih Amerikanci ne spuščajo več, ker so iznašli varnejši način energetskih oprem svojih satelitov s sončnimi celicami. Tudi nekaj ameriških satelitov z atomskimi reaktorji se je poškodovalo v vesolju, a so eksplodirali kar tam, tako, da ostanki niso padli na Zemljo.

Mednarodni juristi se že dolga leta ubadajo z vesoljskim pravom, da bi vsaj na neki način zaščitili človeštvo pred nevarnostmi atomskih nesreč v vesolju.

Sadat potuje

V WASHINGTONU IN PO ZAHODNI EVROPI

Egipčanski predsednik Sadat je odletel iz Kaira v Washington, kjer se je sestal z ameriškim predsednikom Carterjem v Camp Davidu na dvodnevne razgovore o problemih Bližnjega vzhoda in o ovirah, na katere je naletel predvsem pri Izraelu za mirovna pogajanja.

Pred prihodom v Washington se je Sadat ustavil v Rabatu pri kralju Hassanu, ki je eden glavnih zagovornikov njegove mirovne iniciative na Bližnjem vzhodu.

Iz Washingtona je imel Sadat v načrtu sestanek s francoskim predsednikom D'Estaingom v Parizu, z britanskim predsednikom Callaghanom v Londonu, za zahodnonemškimi kanclerjem Schmidtom v Bonnu in avstrijskim kanclerjem Kreiskym na Dunaju.

Za razgovore s Carterjem so opazo-

valci ugotovili, da so bili „podrobni in so šli v globino“ ter da je Sadat od Carterja ponovno zahteval, naj ZDA oborožijo Egipt v enaki meri, kakor so oborožile Izrael.

Sadatovo potovanje je posledica nenadne prekinitve mirovnih razgovorov med Egiptom in Izraelom. Sadat je odpoklical svojo politično delegacijo iz Jeruzalema pred dvema tednoma in obtožil Izrael nepopustljivosti v bistvenih zadevah.

Izraelski predsednik Begin pa je v zameno odpoklical izraelsko vojaško delegacijo z razgovorov v Kairu, ki so se obnovili šele ta teden.

Izraelsko in arabsko časopisje si je medtem izmenjalo vrsto napadov in psov, v minulem tednu pa se je spet močno pomirilo.

organizacije (po letu 1963) oddaj OR TF-a za Jugoslavijo (ukinitve in kasnejša pseudo-obnova oddaj v slovenščini, kljub njihovem velikemu uspehu) je bil Žerjav prestavljen v francosko Centralno redakcijo, kjer je več let sodeloval pri oddajah iz Francije v inozemstvo. Aprila 1969, ko so pri francoskem radiu ponovno vpeljali slovenske oddaje, je postal njihov glavni odgovorni urednik, a so bile ukinjene iste leta decembra, enako kot bolgarske in druge oddaje, kot posledica De Gaulle-ovega koketiranja s Sovjeti. Nato dela v Service de contrôle des émissions vers l'étranger, oddelek, ki se bavi z analizo sprejema (v političnem smislu in kulturnem) oddaj v inozemstvo.

To je skrčen curriculum vitae človeka, ki je bil izredno izobražen, talentiran, globok, ki je kot otrok vedno v knjigah tičal, ki so mu bile edini hobby.

Zaprte narave, se ni nikdar nikomur potožil, znal je za vsakogar poslušati in razumeti in je znal biti pravi, dobri prijatelj. In končno mu tudi ni manjkala humor. Umrl je šele 60 let star. Pokopan je v Parizu na pokopališču Thiais-Parisien.

Mi, ki smo ga bliže poznali in radi imeli, skoraj celo življenje, vemo, kaj smo z njegovim odhodom v večnost izgubili.

Naj ne umre v naših srcih, naj v miru počiva!

Bs. As., 21. januarja 1978

Predsedki so zmotne sodbe, ki smo si jih kdovekdaj napravili in ki sedaj po njih kot po samoumevnih resnicah presojava druge misli in nazore. Takšne predhodke si ustvari človek po vplivu napačne vzgoje, knjig, javnega mnenja. Predsedki si včasih tako osvoje človeka, da jih le s težavo in prav posebno pazljivostjo more izriniti in premagati. So pa vir premnogh zmot.

Aleš Ušeničnik

Iz življenja in dogajanja v Argentini

Ko je preteklo sredo 25. januarja Argentina uradno proglasila, da smatra razsodbo angleške krone glede suverenosti nad južnimi otoki za veljavno, je nastalo novo obdobje v odnosih med Argentino in Chilom. Argentinski položaj je sicer kaj svojevrsten, kajti doslej je vladalo načelo, da se striktno drži odločb raznih mednarodnih razsodišč v mejnih sporih kljub morebitni škodi, ki bi jo s tem utrpela. A položaj se je očitno spremenil, in zunanji minister admiral Montes je obrazložil, da vlada smatra razsodbo za neveljavno, ker ni upoštevala prejšnjih pogodb in dogovorov, poleg tega pa da se je izrekla o stvareh in področjih, ki niso bile predmet razsodbe.

Reakcija v Chilu je bila tudi logična. Chilska vlada smatra razsodbo za veljavno in zavrača argentinsko stališče. Sklicuje se tudi na tradicijo, po kateri je Argentina slične razsodbe vedno spoštovala in opozarja na nevaren precedent argentinske neposlušnosti. A kljub temu je takoj naslednji dan prišel v Buenos Aires odposlanec čilske vlade. General Toro Dávila je prišel z namenom, da nadaljuje dialog, ki bi se ob novo nastalem položaju mogel prekiniti, in da pokaže pripravljenost čilske vlade na mirno rešitev problema. Zato je bilo objavljeno, da bodo ta četrtek 2. februarja potovali v Santiago trije tajniki rodov argentinskih oboroženih sil, ki bodo v bistru pripravili vse za nov sestanek med generalom Videlo in Pinochetom. Ta naj bi bil v prvi polovici februarja, in na njem naj bi, predvideno, postavili temelje za dokončno rešitev problema. Vendar opazovalci smatrajo, da se bo stvar še precej dolgo vlekla. V Čilu zatrjujejo, da ne bodo dopustili, da bi bili okrnjeni njihovi interesi. Vodje argentinske mornarice pa izjavljajo, da v južnem Atlantiku ne bodo trpeli nobenega „so-lastnika“.

Nova portugalska vlada

SOARES PRITEGNIL KONSERVATIVCE

V ponedeljek, 30. januarja t. l., je v Lizboni zaprisegla nova portugalska vlada, ki se jo je posrečilo sestaviti socialistu Soaresu.

Prejšnja Soaresova vlada je padla 8. decembra lanskega leta, ko ji združeni konservativci in komunisti niso hoteli izreči zaupnice v parlamentu za njen načrt o sanaciji portugalskega gospodarstva in financ.

Vladna kriza je trajala več kot sedem tednov, dokler se Soaresu ni posrečilo pridobiti v vlado konservativce, ki so tako v vladi prvič, odkar so na Portugalskem leta 1976 uvedli večstrankarski sistem.

V počasnem a vztrajnem naporu, ki ga izvaja vlada za dokončno ureditev argentinske družbe, bodo baje kmalu prišli na vrsto tudi sindikati. Temu je pripisati zamenjavo v vladnem komisarijatu, ki vodi posle Glavne Delavske Konfederacije. Na to mesto je bil sedaj imenovan polkovnik José Hipólito Nuñez.

Večkrat se je že govorilo, da ima vlada namen dokončno urediti sindikalni problem. V ta namen je pripravila zakonski osnutek, katerega uzakonitev pa se vleče praktično že več kot leto dni. Koncem lanskega leta je sam predsednik izjavil, da bo zakon potrjen v začetku 1978. Tedaj so v javnost prišli tudi nekateri detajli o temeljih bodoče sindikalne ureditve. Vendar ni upati, da bi prišlo do dokončne normalizacije. Jasno pa je, da bodo nova zakonska določila preprečila in onemogočila (dokler bodo v veljavi) vsakršno politično delovanje sindikatov. Upajmo da za dolgo.

Veselo presenečenje so predstavljale za vojaško vlado izjave, ki jih je v ZDA podal ameriški poslanec, James M. Collins. Član demokratske stranke in zastopnik Texasa je pred tedni skupno z drugimi kongresniki obiskal Argentino, da se prepriča o obtožbah glede kršenja človeških pravic s strani argentinske „vojaške diktature“.

Po povratku v Washington je tam obrazložil, da večina Argentinecev soglaša z nastopanjem vlade proti gverili. Da sedaj ljudje žive v miru, ne da bi jih stalno pretresali atentati, usmrtnice in ugrabitve. Obrazložil je tudi delo vojaške vlade za dokončno ureditev države. Vsekakor hvalevreden glas, ki vsaj nekoliko olajša blatenje, ki ga argentinska vlada v svetu doživlja spričo komunistične propagande, ki se ne more spriznati z dejstvom, da ji je Argentina ušla iz klešč, ki so se že stiskala okoli nje.

Zmešan svet

Od marca 1976, odkar je prevzela v Argentini oblast vojaška vlada, uživa politični azil v poslopju mehiškega poslaništva v Buenos Airesu bivši argentinski predsednik Cámpora. Argentinska vlada je doslej odbijala dosledno vse prošnje mehiške vlade, da bi Cámpora smel zapustiti poslaništvo in se izseliti v Mehiko. Argentinska vlada ima za tako vztrajno odklonilno stališče utemeljene razloge. Saj ima Cámpora toliko masla na glavi, da bi bil v vsaki tekmi glede tega gotovo na vrhu lestvice zmagovalcev. Za vedno pa bo ostal v argentinski zgodovini v spominu, ko je kot predsednik države dal odpreti kaznilnice in spustil na svobodo kriminalce najrazličnejših kategorij in zvrsti: nekatere je celo privzel k vladnim poslom. Cámpora je zašel tako daleč, da je nazadnje postal neprijeten Peronu samemu, ki se ga je skušal otrestiti.

Nedavno pa je bila v listu „New York Times“ objavljena celostranska plačana protestna izjava, ki so jo med drugim podpisale tele osebnosti: avstrijski kancler Bruno Kreisky, bivši švedski ministrski predsednik Olof Palme, bivši nemški zvezni kancler Willy Brandt, voditelj italijanskih socialistov Nenni, njegov španski tovariš F. González, šefa italijanskih in španskih komunistov Berlinguer in Carrillo. Poleg

navedenih še najrazličnejši politiki v izgnanstvu ali tudi na svojih položajih. Vsi ti se niso povezali in protestirali proti mednarodnemu terorizmu, tudi ne proti genocidom v Kambodži in drugod, ne proti „človekoljubnemu“ vladanju Amina in tudi ne proti atomskemu oboroževanju ali kaj podobnega.

Skupno so nastopili zato, da protestirajo, ker argentinska vlada ne dovoli, da bi Cámpora zapustil mehiško poslaništvo v Buenos Airesu in šel mimo argentinskih sodišč v Mehiko, kjer bi užival „s trdom“ pridobljeno premoženje.

POPRAVEK

V naši zadnji izdaji št. 4 je v članku Ob stoletnici župančičevega rojstva v zadnjem odstavku pravilna letnica Slov. por. 1945 in ne 1941.

Naročnikom

Obveščamo vse naročnike in oglaševalce, da bo tiskarna Vilko, kjer tiskamo Svobodno Slovenijo, zaradi dopustov zaprta od 18. februarja do 6. marca. Zato Svobodna Slovenija ne bo mogla iziti 23. februarja in 2. marca. Zadnja številka bo izšla ta mesec 16. februarja, naslednja pa 9. marca.

Uprava Svobodne Slovenije

Novice iz Slovenije

LJUBLJANA — Pod delovnim naslovom „Malar“ snema TV Ljubljana s sodelovanjem Viba filmom enourni igrani film o slikarju Jožetu Petkovsku. Scenarij je napisal Andrej Hieng, režira Matjaž Klopčič, Petkovska pa igra Polde Bibič.

LJUBLJANA — Uslužbenci ljubljanskega živalskega vrta so iz svojih plač založili denar za nakup slonice Gange in so zaradi tega ostali skoraj — suhi. Iz zadrege jih je rešil „izvršni odbor ljubljanske mestne skupščine“, toda zato pa bo v letu 1978 zoološki vrt dobil manjšo dotacijo.

LJUBLJANA — Med 650.000 jugoslovanskih delavcev, ki živijo v zahodnoevropskih deželah, je skoraj 100.000 Slovencev. Kljub gospodarskim težavam v teh deželah in kljub mnogim vabilom, se malo zdomcev vrača v domovino. In to velja predvsem za Slovence, tako je 27. dec. na tiskovni konferenci izjavil Franci Stare iz Zveze skupnosti za zaposlovanje. Po njegovih izjavah se letno vrača v Slovenijo le po dva tisoč zdomcev, čeprav so pričakovali, da jih bo do 6000. Program investicijskih del pa za leto 1978 obeta v Sloveniji kakih 3.000 novih delavnih mest v pretežno manj razvitih predelih Slovenije, kakih 1.400 dodatnih mest bo nastalo v drobnem gospodarstvu (s tem mislijo na obrt), velika podjetja pa bi odprla tudi nekaj tisoč novih mest v obratih, ki jih usmerjajo v območja, kjer je še prosta delovna sila.

LJUBLJANA — Na univerzi in drugih ljubljanskih visokih šolah je v tem šolskem letu 30.136 študentov, na mariborski univerzi in visokih šolah pa 9.506 slušateljev. Največ študentov ima Visoka ekonomsko komercialna šola v Mariboru (2858), sledi ji filozofska fakulteta v Ljubljani z 2489 slušatelji. Med študenti je 13.760 žensk; na ljubljanski univerzi je vpisanih celo več deklet kot fantov, dočim je na mariborski univerzi vsaka tretja študentka.

CERKNICA — Praznovanje „dedka Mraza“ — poskus uničenja božičnih običajev in seveda tudi miklavževanja. Ti poskusi trajajo seveda že od leta 1945 dalje po vsej Sloveniji. Tako so v novi televizorni cerkniški šole pripravili večdnevni dopoldanski in popoldanski sprejem „dedka Mraza“, kjer so njegovi spremljevalci plesali, recitali in peli, vmes pa tudi ni manjkalo lutkovnih igrice. Tako so pripravili otrokom „pravo pravično vzdušje“. Podobne prireditve so imele tudi po raznih krajih postojnske občine.

LJUBLJANA — Do srede januarja ni bilo ravno hude zime v Sloveniji,

vendar je 28. decembra zapadlo v Julijcih na staro podlago do štirideset centimetrov snega, tako ga je bilo na Kredarici in Komni kar en meter, na Vršiču 80 cm, na Kaninu pa „le“ devetdeset.

LJUBLJANA — Stalno slovensko gledališče iz Trsta je gostovalo v ljubljanski Drami z Zupančičevo tragedijo „Veronika Deseniška“. Predstava je bila ena iz prireditev v počastitev stoletnice rojstva pesnika iz četverice „modernih“.

PTUJ — V mestnem parku v neposredni bližini železniškega mosta so pri kopanju jarkov za kanalizacijo našli 300 kg težko bombo.

UMRLI SO od 30. 12. 77 do 9. 1. 78.:

LJUBLJANA — Janez Vider, up. mesar; Marijana Škof, medic. sestra; Bogdan Švent; Marija Jeršek r. Berlot; Jože Gregorič, up. mizar; Janez Kovač; Jaka Avšič, 81, „prvi namestnik komandanta slov. partizanskih enot“; Marija Heren, up. učitelj; Pavel Kobilica, up.; Ivana Ambrož r. Pirman; Jože Rozman, up. mes. mojster in izdelovalec kranjskih klobas, avt. nes.; Bogomil Kolnik; Franc Novak, up.; Ivanka Kotnik, 80; inž. Franjo Štrukelj, up. univ. predavatelj; Alojzija Janežič, 84; Albin Samec, up. mizar; dr. Željko Jeglič; Lojze Primožič, up. šolski ravnatelj; Judita Marion r. Flego, 92; Stane Sotlar, up.; Tomaž Istenič; Brigita Poljanšek; Lojze Pečarič Genovefa Salamon r. Kragl, 84; Vida Bohane, prof.; inž. Rudolf Skočir, up. prof. STS; Ljubica Rus r. Žnuderl; Anton Vrbovec, up.

RAZNI KRAJI — Helena Škerbec r. Podobnik, Krško; Janez Berlec, Kamnik; France Markele, Sentvid; Franc Henigman, mizar, Stara cerkev pri Kočevju; Janez Korelec, Kočevje; Ivana Kočar, Česenjce; Alojzija Kramar, Iška vas; Franjo Gostiša, dipl. inž., prof. met. fakultete v Zenici, 68, Beograd; Jože Plevčak, 86, up. čevlj. mojster, Celje; Gabrijela Cepon, Horjul; Ivan Potočnik, kmet, 84, Kaplja vas pri Preboldu; Franciška Jež r. Fabjan, 100, Ajdovščina; Ivan Miklavžina, up. gostilničar, Celje dr. Ivo Vrečer, up. okrajni načelnik, 89, Celje; dr. Vinko Zalokar, up. pravnik, Jesenice; Ana Prašček, Polzela; Jože Starc, Kočevje; Vladimir Žagar, Trava; p. Emilijan Zavrtnik, kapuc. duhovnik, 71, Krško; Jožefa Grum r. Milavec, Rakitna; Alojz Omeje, up., Kranj; Marijeta Novak r. Klinar, Jesenice; Anton Dolinar, Kozarje; Marija Kernik r. Zorko, 87, Brdo pri Lnkovici; Ivana Godec r. Turk, 80, Trebnja gorica; Jože Piškur, p. up., Trebnje; Alojzija Hude r. Bukovec, Mirna peč; Franc Kričič, Kamnik pod Krimom; Leopold Hribar, up., Vevče; Milan Pečar, Ruše; Tončka Jurgec r. Stopar, 65, Senovo; Ignacij Fric, up. direktor Geodetskega zavoda, Maribor; Janko Šubelj, up. mizar, Rodice; Franc Plantan, Birčna vas; Franc Novčan, odvetnik, Celje; Katarina Modic, 92, Novo mesto; Marija Čuk, Grčarevec; Angela Grandovec, Kranj; dr. Anton Žun, univ. prof., Kranj.

Sovjetska stvarnost

Pod zgornjim naslovom je znani ruski disidentski pisatelj Amalrik v tedenski angleški izdaji pariškega Le Monde objavil odlično poročilo o družbeno-gospodarskih razmerah v moderni ZSSR. Članek je ponatisnil tudi kanadski The Globe and Mail v svoji izdaji 3. t. m. in ga zaradi izredne aktualnosti posredujemo tudi našim bralcem: Sovjetske državljane veliko bolj vznemirja problem neredne preskrbe z vsakdanjimi življenjskimi potrebščinami, kakor pa velika druginja. Ta nered — beseda ne pove vse resnice — je mnogo bolj občuten na kmetih ter je od časa do časa razlog za nemire, ki jih sovjetska oblast poskuša čim bolj prikriti.

Minulega decembra, npr. so sodelavci v več tovarnah v industrijskem mestu Tula, 250 km južno od Moskve, sklenili protestirati proti temu neredu s stavko. Tudi niso hoteli iz protesta konec meseca vzeti svojih plač. „Kaj so nam mar rublji, če pa ne moremo ničesar kupiti?“ je bilo njihovo geslo.

Zaradi tega incidenta se je v Tulo napotil sam Brežnjev, kjer je na dolgo govoril zbranim delavcem. Hvalil je sistem, toda priznal, da „še ni vse perfektno“. Nato je počakal, da bi mu ploskali. Toda nihče ni zaploskal. Brežnjev je odložil pripravljen besedilo govora in zavpil poslušalcem: „Prav torej, nič več mi ne ploskate?“

Finančna kriza, v kateri se nahaja večina sovjetskih državljanov, ne pomeni, da bi v ZSSR primanjkovalo denarja. Večina družin ima dvojni zaslužek. Skoro vse ženske delajo, saj tvorijo

52% sovjetske delovne sile. Delavske plače se sučejo okoli 180 rubljev (190 US dolarjev) mesečno ter lahko dosežejo 300 rubljev pri nekaterih kategorijah, n. pr. rudarjih. Se pravi, kombinirani dohodek 350 do 400 rubljev ni nekaj izrednega za delavsko družino. Z močnim varčevanjem si lahko mesečno prihranijo celo 100 do 150 rubljev, s katerimi si lahko v obrokih privoščijo TV aparat — cena 500 rubljev —, tople škornje iz Madžarske — cena 100 rubljev —, pralni stroj, itd.

Toda „privilegirani“ razred partijcev ima poleg omenjenih dostop še do naslednjih materialnih dobrin: dače (weekend hišice), ki jih n. pr. v okoličini Moskve potem oddajajo za 300 do 400 rubljev mesečno (dača sestoji večinoma le iz majhne sobe, kuhinje in kopalnice); avtomobila, ki ga dobi ob enem s službo; potni list za potovanje v tujino (ki nima cene); dovoljenje za vstop v posebne trgovine, rezervirane za manažerje, ki jih je v ZSSR več sto tisoč. Teh posebnih trgovin pa se ne sme zamenjati s tkim. beriozkami, ki so rezervirane samo za tujce s tujo valuto.

V stranskih ulicah

Medtem ko so beriozke odprte na širokih avenijah in jih vsakdo lahko takoj opazi, pa so posebne trgovine postavljene po stranskih ulicah ali pa v zgornjih nadstropjih. Sovjetski državljanji teh kategorij lahko tudi preživljajo svoje počitnice na najboljših plažah ob črnem morju, dobijo vstopnice

SLOVENC V ARGENTINI

Osebnosti:

Poroka: V župni cerkvi San Andrés sta se poročila Janko Marko Zorc in Lidia Marija Mendo. Za priči sta bila ženina njegova mati Franciška Zore in nevesti njen oče Dosito Mendo. Obilo sreče.

Krst. V Lujanu je bila krščena Ingrid Marija Dejak, hčerka Marka in ge. Marjetke roj. Marinič. Za botra sta bila gđc. Lilijana Marinič in g. Polde Golob.

DRUŽABNA PRIREDITEV REVIEJE DUHOVNO ŽIVLJENJE

Verska revija Duhovno življenje izhaja v Argentini že 45 let. Ustanovil jo je izseljenski duhovnik Jože Kastelic najprej kot prilogo Slovenskega dnevnika pod imenom Moje versko življenje (28. maja 1933); toda že 16. septembra istega leta kot samostojno publikacijo Duhovno življenje. Ko se je urednik Kastelic l. 1940 smrtno ponesrečil na vrhu Aconegue, je revijo prevzel, izdaljal in urejal Janez Hladnik. V roke novih emigrantov je prišlo Duhovno življenje z novim letom 1949/1950. Izdaja ga konzorcij, ki mu predseduje msgr. Anton Orehar, urejuje pa rev. Jože Škerbec.

Letos je bila vsakoletna prireditev te revije v nedeljo 29. januarja na Slovenski Pristavi v Castelarju. Prireditelji so imeli srečo. Pred nedeljo je deževalo, nedelja je bila izredno lepa, v ponedeljek pa zopet dež. Pri dopoldanski maši se je zbralo na Pristavi lepo število slovenskih rojakov. Mašo je daroval delegat msgr. Anton Orehar, ki je med cerkvenim govorom, v katerem je razvijal misli o pomenu tiska poudaril med drugim:

„Po besedah škofa Rožmana je tisk močna vez med izselenci in če se kak denar obrestuje, se tisti, ki ga damo za dobro knjigo in dober tisk. Tisk nam posreduje poznavanje življenja in skrbi za pravega duha življenja ter nas združuje v pravo človeško družino. In skušnje vemo, kako so bili nekateri zbegani v dobi okupacije, ker so jim Nemci presekali zvezo z živo ali tiskano besedo pastirjev in kako doživljamo v teh časih usoden vpliv napadno usmerjenega tiska v katoliških krogih vsega sveta.“

Tudi za nas je nevarno, da se navečamo trdega boja za resnico ali zapademo le tavnim srben, če ne bi imeli stalne vzpodbude verskega in splošnega tiska v naši skupnosti. Starši naj vzgajajo otroke, da bodo z veseljem brali prav slovenski tisk, kakor jim je pred 20 leti priporočil na taki prireditvi škof Gregorij.

Od nas vseh je odvisno, da bomo vzdržali z vsemi žrtvami pri izdajanju in naročanju našega tiska v težavah gospodarskih razmer. Ne odpovedujte listov in tisti, ki morete, dajte kaj več kot naročnino.“

Po maši je bilo skupno kosilo, po katerem se je razvil lepo družabno življenje. Prihajalo je vedno več obiskovalcev tako da so po vsem napolnili lepo Pristavo. Poleg razgovora je bilo seveda zanimanje za nagradno žrebanje naročnikov. Kdo in kaj je zadel na srečlovo, itd.

Pred zaključkom prireditve je komisija za nagrado pod predsedstvom g. župnika Borisa Komana iz Mar del Plate ugotovila naslednje zaključke:

Pri nagradnem žrebanju naročnikov,

ki imajo poravnano naročnino za revijo vključno leto 1978, so bili izžrebani: g. France Šenk, Carapachay; g. Janko Žakelj, Ramos Mejia; ga. Marija Mežnar, Ituzaingó; g. Peter Klobovs, Villa Ballester; rev. Andrej Prebil, Chile; g. Viktor Hribar ml., Ramos Mejia; rev. Jože Horn, Mendoza; ga. Slabe Marija, Carapachay; g. Jan Lovre, Slovenska vas; g. Janez Tršan, Boulogne.

Med sodelavci „Naše pošte“ v Božjih stezicah so bili izžrebani: Alenka Čop, Alenka Zupanc, Andrej Osojnik, Lojzek Lavrič, Janez Filipič, Klavdija Grebene, Andrej Koželnik, Marko Avgustin, Rezka Snój in Andreja Lipušek.

Proti večeru so se obiskovalci začeli razhajati po uspeli prireditvi.

ROZMANOV ZAVOD V ARGENTINI

Poleg številnih že objavljenih zahval čitimo ob koncu šolskega leta 1977 dolžnost, da se javno zahvalimo še naslednjim letošnjim dobrotnikom: France Ahčin 10.000, akademiki ob prireditvi v zavodu 2.000, Ivanka Aleš 2.000, druž. Benedičič 2.000, druž. Ber-

lot-Levar 10.000, druž. Bugar 1.000, dr. Jože Dobovšek 2.000, Joahim Dominguez 11.000, Tilka Dover 1.000, dr. Mirko Gogala 5.000, Karel Gorenšek 1.000, rev. Franc Grom 2.500, druž. Kalan 2.000, druž. Lah 300, ga. Lavrenčič 2.000, Minka Legan 3.000, druž. Levar 10.000, druž. Lisjak 1.000, Stan-ko Malovrh 21.000, dek. Ciril Milavec 35.000, Olga Milavec 1.000, druž. Modic 3.000, rev. Štefan Novak 1.000, druž. Pintar 9.000, druž. Pirč 1.000, rev. Milan Povše 10.000, gđc. Šmajdove 1.000, zavarovalnica Sloga 17.000, Ana Vidic 1.000, druž. Vodnik 5.000, Marija Žun 16.100, nabirka v Slov. hiši 95.000 — Darovi v blagu: jabolka, posređoval prof. Franc Novak, Río Negro; več zabojev limon, gđc. Šmajdove.

Rožmanova ustanova v Argentini, veliko semenišče s svojim dijaškim zavodom, je po 33 letih dela sedaj dovršila svoje poslanstvo v naši emigraciji. Zavod bo prevzela krajevna argentinska škofija Lomas de Zamora za svoje veliko semenišče. Tako bo še naprej služil svojim odličnemu namenu.

Kar je ta Rožmanova ustanova dobrega storila v versko in narodno korist Slovencev, ste omogočili njeni dobrotniki. Vedno se vas bomo hvaležno spominjali.

Vodstvo ustanove.

SLOVENC NA KOROŠKEM

V Pliberku na Koroškem imajo Slovensko Posojilnico in Kmečko gospodarsko združbo. Še je v spominu, kako so lani v Pliberku žandarji s silo odstranili dvojezični krajevni napis na privatnem zemljišču. Namesto odstranjenega dvojezičnega napisa je pliberška Posojilnica, katera je lastnica zemljišča, ob krajevni tabli namestila na svoje poslopje reklamno tablo. Poleg napisa Posojilnica — Darlehenskasse je na oglu stavbe dvojezični napis Bleiburg — Pliberk. Ta napis pa je zopet motil okrajno glavarstvo v Velikovu, ki je parkrat pozval odbor Posojilnice, da napis odstrani. Glavar dr. Scheiber je tudi osebno interveniral v tem smislu v Posojilnici in pri njenem vodstvu.

V torek 17. januarja pa je bil na

Okrajno glavarstvo
9100 Völkermarkt
Štev.: 3731/3/77

Izvrševalna - zadeva

Odločba tega urada z dne 14. 12. 1977 št. 3731/3/77 je obvezala gospoda Cirila Opetnika, kmeta v Dobu 7, 9150 Pliberk, kot predsednika kmečke gospodarske zadruge Pliberk, registrirana združba z omejenim jamstvom, da odstrani tablo o velikosti 1,00 x 1,40 m ki je nameščena na severno vzhodnem oglu stavbe slovenske zadruge v Pliberku v višini pribl. 3 m, v roku treh dni po prejemu te odločbe. Tej odločbi se je odrekla odločitev izvršitvenega postopka zaradi nevarnosti odlašanja. Dostave prej imenovane odločbe je bila vršena dne 15. 12. 1977. Tabla se ni odstranila v razsodbi predpisanim roku.

S pismom tega urada z dne 27. 12. 1977 ste bili ponovno obvezani da odstranite tablo najpozneje do 30. 12. 1977. Tudi temu pozivu se niste odzvali, zaradi tega se odredi odstranitev table skozi uradne organe.

Proti tej odredbi je dovoljen priziv samo zaradi enega v § 10 odst. 2 izvrševalnega upravnega zakona (VVG) navedenega vzroka v roku dveh tednov po dostavi pismeno ali brzojavno pri tem uradu. Ta priziv nima odlašne izvršitve po § 10 odst. 3 izvrševalnega upravnega zakona (VVG).

Okrajni glavar
Dr. Scheiber l. r.

hu tega pa v ZSSR tudi nimajo antifreeze (proti zmrznanju bencina). Tujci ta problem rešujejo s tem, da enostavno vlijejo v motorje vodko, česar pa sovjetski državljani ne morejo doumeti in tudi sredstev nimajo za to. Tako izgine ob začetku zime iz prometa najmanj tretjina zasebnih avtomobilov in tako stojijo ob pločnikih do naslednje pomladi.

Za avtomobile je treba tudi nadomestnih delov. Ker sovjetski načrtovalci te zadeve leta niso vzeli v poštev, se je le-ta sedaj zapletla do skrajnosti. Razvila se je vsestranska črna borza za nadomestne dele ter tatvine, vrstijo pa se tudi številne nesreče, ker je veliko avtomobilov v slabem stanju. Primanjkuje povrhu tega bencinskih postaj in izvežbanih mehanikov.

Zimski večeri v Moskvi so dolgi. Teče veliko vodke, ki hitro spravi pive v neskončne debate. Kadar koli se hoče kdo pozanimati za ZSSR ali pa hoče razumeti vse upe in nesreče, vse navdušenje in razočaranja tega 60 let starega režima, se mu neprestano vsiljuje vprašanje: „Ali je moderna sovjetska družba rezultat ruske zgodovine ali pa je produkt marksizma-leninizma?“

Kako si je mogoče, npr. razložiti neprestane revne žetve — tudi letošnja ni bila nič boljša? Ko je Brežnjev nedavno objavil žalostno novico, je znova zvrget krivdo na slabe vremenske prilike. To brez dvoma drži za nekatere predele države, toda ne za vse. Prav tako ni mogoče prezreti, da imata velik del Kanade in praktično vsa Finska prav tako kruto podnebje kakor ZSSR, pa nikdar ne tožita zaradi slabe letine.

Kaj torej? Če vrtaš v globino, se nekateri sovjetski funkcionarji hitro vračajo v preteklost: današnji ruski kmetje so potomci starih sužnjev. Ne istovetijo se z zemljo, tako kakor se to svobodni kmetje v večini drugih evropskih dežel.

Na prvi pogled je to privlačna teorija. Toda ne odgovori na vsa vprašanja. Ne razloži, npr., zakaj zemljišča, oddana kolhoškim in sovhoškim delavcem v zasebno obdelavo, proizvajajo blizu 30 odstotkov (uradna statistika) celotne poljedelske proizvodnje, namenjene za javno potrošnjo. Toda celotna površina teh zemljišč znaša komaj 0,5 odstotka sovjetske obdelane zemlje. Ko prebirate te številke, lažje razumete, zakaj je Brežnjev v imenu pragmatizma nasprotoval tistim, ki so hoteli odpraviti ta zasebna zemljišča.

Dasi govorijo o odpravi neenakosti med mestom in deželo, so sovjetski vodje čakali do leta 1975, da so priznali kmete za polne državljane in jim izdali notranje potne liste, brez katerih je nemogoče oditi tudi na kratko potovanje po državi.

Ali se je zato treba čuditi, če kmet sanja o begu z dežele, da bi se zatekel v status in relativno svobodo tovarniškega delavca? Ali je še kje na svetu država, kjer vse časopise objavlja uvodnike, napovedujoč kmetom, da se je čas žetve približal? Ali kmet tega ne bi znal sam ugotoviti? Kje drugje na svetu tisoče traktorjev dobesedno razpada na poljih, ker so se pokvarili in ni nikogar, ki bi jih popravil? Ali, kjer polja ostajajo poplavljeni, ko bi

(Nad. na 4. str.)

DAROVALI SO:

Dolgoletni naročnik iz Kanade 50 dol. Darilo pošilja za 30. letnico izhajanja Svobodne Slovenije v izseljenstvu in navaja v pismu: „Priloženih dol. 50 je moj dar za Svobodno Slovenijo v priznanje za vse, kar je doslej dobrega napravila. Če je ne bi imeli, bi med politično emigracijo nastal težak molk in zmešani pojmi.“

Darovalcu iskrena hvala!

Uprava Svobodne Slovenije

Zveza slovenskih mater in žena je poslala g. Milošu Staretu za uredniški odbor Svobodne Slovenije ob 30-letnici izhajanja lista v Argentini sledeče pismo z dne 24. februarja s čestitkami:

Zveza slovenskih mater in žena
Buenos Aires

B. A. dne 24., januarja 1978.

Ob 30 letnici izhajanja Svobodne Slovenije v Argentini se Zveza slov. mater in žena iskreno zahvaljuje Vam in vsem Vašim sodelavcem za ogromno delo, ki ga vršite med nami z izdajanjem tednika. Morda se niti ne zavedamo, kaj vse ste storili in kako važnega pomena je slovenska tiskana beseda v tujini, saj brez nje bi težko ostali narodno zavedni Slovenci v tujini. Bog Vam povrni!

Pri nadaljnjem nesebičnem plemenitem delu v bodoče Vam želimo mnogo poguma in uspeha!

S spoštovanjem pozdravljamo!
tajnica: predsednica:
Renata Sušnik Pavlina Dobovšek

CARAPACHAY

Odbor našega društva ima na skrbi vzdrževanje in izboljšavo naprav v domu. Ker nima zato posebnih virov dohodkov, bo priredil v ta namen v nedeljo 5. marca javno tombolo z bogatimi dobitki. Rojake opozarjamo na tombolo in jih vabimo, da z udeležbo podpro naše delo.

Prof. dr. JUAN JESUS BLASNIK

Specialist za ortopedijo
in travmatologijo

Marcelo T. de Alvear 1241, pta. baja
Capital Federal
Tel. 41-1413

O-dinira v torek, četrtek in soboto
od 17. do 20. Zahtevati določitve
ure na privatni telefon 628-4188.

Denar ni vse!

So še druge veliko važnejše dobrine, kot npr. zdravje! Sloga vam skuša vedno svetovati najboljše. Skozi vse leto vam priporoča pametno varčevanje, sedaj, ko se bliža čas počitnic, pa vam svetuje: pazite na svoje zdravje! Konec tedna v prijetnem domačem okolju na letovišču SLOGA v Villa Udaondo bo vašemu zdravju v veliko korist. Postrežbo z domačo hrano in hladno pijačo ima letos na skrbi družina Andrejakova. Večje družbe in družine, prijavite se za kosilo ali večerje na T. E. 659-1307 ali 658-6574.

Po športnem svetu

ŠVED INGMAR STENMARK si je devet tednov pred koncem tekmovanja za svetovni pokal v alpskem smučanju že zagotovil ta naslov. S 150 točkami, ki si jih je zbral v treh veleslalomih in treh slalomih — v smuku ne tekmuje — je za ostale tekmovalce nedosegljiv. Največ kar se more zgoditi, da še kdo izenači število točk, kar pa je bolj malo verjetno. Bojan Križaj je 8. januarja v Zwieslu zasedel 10. mesto v veleslalomu, v slalomu pa ni imel sreče, je po prvem teku odstopil. V skupni uvrstitvi je Križaj v tekmovanju za svetovni pokal na 12. mestu s 24 točkami, 18 si jih je priboril v slalomu, 6 pa v veleslalomu.

V KRANJSKI GORI je bilo 9. januarja končano prvo tekmovanje akrobatskih smučarjev za svetovni pokal. To je bila do nedavnega nepoznana smuška „panoga“. Kanadčan Darryl Bowle je bil prvi na „grbinah“, njegov rojak Greg Athans pa v kombinaciji; Slovenec Bojan Žvanut je med 70 tekmovalci osvojil kar solidno 21. mesto.

JESENICANI so osvojili 18. naslov državnega prvaka v hokeju na ledu. Premagali so v zadnjem kolu Ljubljansko Olimpijo s 8:3. Olimpija, ki ima zelo pomlajeno ekipo, se je Jeseničanom dobro upirala v prvih dveh tretjinah — 2:1, 2:2 — v zadnji pa so ji zabili kar 4 gole.

V SEVERNI STENI TRIGLAVA so Zlatorogove police, več kot 3 kilometre dolgo plezalno turo ponovili — in to

prvič v zimskem času — bohinjski alpinisti Janko Humar, Marko Surc, Pavle Odar, Janko Srh in Lojze Butkovič. Plezalci so „šli na pot“ 18. decembra in turo opravili v dveh dnevih in eni noči. Prvič so Zlatorogove police, kot imenujejo to prečeno Severne stene opravili plezalci Joža Čop, Matevž Frelih, Miha Potočnik in Stane Tominšek 24. julija 1931. Ocena ture je IV. in III. težavnostne stopnje (za poletno plezanje), ki jo je mogoče opraviti v kakih desetih urah.

CARLOS REUTEMANN, argentinski avtomobilski dirkač, je na sedmem mednarodnem tekmovanju Gran Prix Brasil zmagal v Sao Paulo, na drugo mesto se je uvrstil Brazilce Emerson Fitipaldi, tretje pa je osvojil lanski svetovni prvak Nikky Lauda.

SOBOTA, 4. februarja:

V Slomškovem domu ob 20 pustna veselica. Igra orkester „Triglav“.

NEDELJA, 5. februarja:

Na Pristavi v Castelarju pustna zabava. Sodeluje Slovenski ansambel.

NEDELJA, 26. februarja:

Na slovenski Pristavi v Castelarju tombola.

NEDELJA, 5. marca:

V Slovenskem domu v Carapachayu tombola. Začetek ob 16. uri.

Prosimo, ne odlašajte s plačilom naročnine!

Slovenska Pristava Castelar

v nedeljo, 26. februarja 1978 ob 16. uri popoldne.

TOMBOLA

v nedeljo, 5. februarja 1978 od 19. ure naprej.

PUSTNA ZABAVA

SODELUJE SLOVENSKI ANSAMBEL

SLOVENSKI DOM V CARAPACHAYU

priredi v nedeljo, 5. marca

vsakoletno tombolo

Obiskovalcem bo na razpolago nad 50 res vrednih tombolskih dobitkov, nad 100 bogatih činkvinov in nad 100 lepih kvatern.

Ob 11.30 bo v domu sv. maša in nato skupno kosilo; ob 16. se bo začela tombola.

Rojaki in prijatelji prisrčno vabljeni!

OSREDNJA HIŠA:

LOMAS DE ZAMORA

Av. Hipólito Yrigoyen 8854/62

Tel.: 243-2291

(med Boedo in Sáenz)

Vse za dom

Pohištvo

Dekoracije

PODRUŽNICE:

EZEIZA

Ruta 205 (nasproti postaje)
Tel. 295-1197

C. SPEGAZZINI

Av. 25 de Mayo 136

SAN JUSTO

Almafuerte 3230

(eno kvadro od občine)

LOMAS DE ZAMORA

Hipólito Yrigoyen in Laprida

SOVJETSKA STVARNOST

(Nad. s 3. str.)

jih z nekaj kanali izsušili in bi posejano seme ne zgnilo?

Visoka cena

Cena je visoka, ko ugotovimo, da ZSSR 30 odstotkov svojih investicij vlagaja v poljedelstvo, ki je še vedno defektivno, dasi zaposluje blizu četrtine delovne sile. Težko je razumeti, kako se takšne velike investicije izplačajo, ko sovjetski vodje poljedelstvo še naprej izpostavljajo tveganju.

Samo tisti, ki ne vedo ali nočejo poznati sovjetske družbe, se bodo čudili, ko odkrijejo, da je pomanjkanje vir črnohorzijancev, ki so nujen del sovjetskega družbenega mozaika. Živeti v ZSSR pomeni vsak dah podkupovati. Podkupovanja so na dnevnem redu na vseh področjih udeleževanja, bodisi da gre za taksi ali za kos jagnjetine; da zagotovi sinu ali hčeri napraviti izpit; da dobi par finskih smučali ali nujno potrebno zdravilo, ki bi moralo biti na razpolago v krameljski kliniki; da si zagotovi splav doma; ali da poskrbi za dostojen pogreb svojcu (decembra 1973 so bili štirje delavci na moskovskem pokopališču obsojeni na osem let ječe, ker so redno izsiljevali denar od ljudi).

Nekateri bodo rekli, da sem proti-sovjetski. Niti malo ne. To je neokrašen popis stvarnosti, ki jo je mogoče izslediti v vsakodnevem sovjetskem časopisu, dasi vsak sovjetski časopis obravnava vsak tak primer, kakor da bi bil izjema. Toda, vsakdo, ki zna brati, si iz teh škandalov lahko ustvari povsem pravilno in resnično mrko sliko.

Nekaj še nezbranih Mauserjevih črtic

Mrtve oči

(5)

Pri Rebrovcu je veselje in žalost hkrati. Tonej bo prišel iz bolnice. Kar je bil v vojski, ga nismo videli, dokler ni prišlo nenadoma obvestilo.

Rebrovec se je koj odpravil v Beljak. Vrnil se je blede in koj na vratih bruhal v vek.

Ženska je planila pokonci.

„Za kriščevo voljo božjo, Matevž, kaj je? Je Tonej umrl?“

„Še huje. Slep je.“

In je omahnil za mizo.

Takega veka še ni bilo pri Rebrovcu kakor tisti večer. Kuhali sploh niso. Se nobenemu ni dalo jesti. Samo pri oknih so stali, kakor da na nekaj čakajo.

Rebrovec se ni mogel unesti. Vse je zidal na Toneja. Miščevo Rožo bi pripeljal k hiši, potlej bi napravila pisma in Rebrovec bi se umaknil v kot.

„Morda se mu vendar kaj obrne“, upa Rebrovca.

„Se mu ne bo. Ogenj ga je oplazil. Gleda, pa ne vidi.“ Rebrovec od same žalosti ne more sedeti. Samo postopa po hiši in po dvorišču.

„Morda bi bilo bolje zanj, ko bi umrl.“ se utrga nekega večera iz Rebroke.

„Tudi jaz tako mislim,“ pritrdi Rebrovec. V petek pred sveto Marjeto je Rebrovec dobil pošto. Tonej se bo pripeljal v soboto. Naj pride kdo k vlakcu.

Na mizi leži karika. Nihče je ne premakne. Tudi govoriti ne morejo.

Tuja pisava je na karti. Samo besede so Tonejeve. Pozno ponoči se Rebrovec zbudi.

Rebrovca veka.

„Ne vem, kako bom prenesla, ko ga bom videla.“

„Dobro, da vsaj naših solza ne bo videl,“ izkolca Rebrovec.

Potlej oba strmita v okno.

Da bi se vsaj pričelo daniti!

Še ura na steni je Rebrovcu preveč.

„Kako boš zdaj?“ načenja Rebrovca. Do zdaj še ni upala vprašati.

„Saj veš, Jernej je drugi.“

Rebrovca ve, da bi mož rad dal svoje oči, da bi le Toneju ostali.

Potlej se dani. Počasi se belijo okna.

„Toneju bo težko,“ hlipne Rebrovca.

„Teže ne kot meni,“ grebe Rebrovec.

„Bog ve?“

Bezeg pred oknom se že prav natanko vidi.

„Kdaj pride vlak?“

Rebrovca se pripravlja, da bi vstala.

„Malo pred dvanajesto.“ vzdigne.

Potlej se tudi Rebrovec vzdigne. Saj ne more spati.

Dopoldne se vleče. Dela je dosti, toda nobenemu se ne da iti od doma.

Rebrovec nikogar ne sili. Ve, kako je. Lahko se bodo nadejali, posebej zdaj, ko Tonej ne bo za rabo.

Nekaj čez enajsto Rebrovec zapreže. Roke se mu tresejo, ko natika štrange na vago.

Kakor da se kanim peljati po smrt. Usmiljeni Jezus, kdo bi si mislil.

Pri Rebrovcu je vse narobe. Jernej je kar naprej na vratih. Rebrovca in Lucija tudi.

Rebrovec hodi po peronu. Skoraj sam je. Gleda tračnice, ki zginevajo za ovinkom. Od tam pride vlak in Tonej.

Vsaj desetkrat je že pogledal na uro. Kakor da kazalci stojijo.

Vesel je, da ga nihče ne ogovarja. Potlej bobni iz daljave. Grmenje prihaja bliže. Rebrovec že vidi dim.

Kakor črna pošast, ki se kani ustaviti, drvi lokomotiva izza ovinka.

Zavore cvilijo.

Na vratih je kakor pred panji. Rebrovec gre mimo vagonov.

Tam je Tonej. Nekdo stoji ob njem in ga drži za roko.

Rebrovcu se tresejo noge. Počasi omahuje proti sinu.

„Tonej!“

Tako mehko Rebrovec še nikoli ni poklical svojega fanta.

„Ata!“

Na vek gre Toneju. Trdo drži Rebrovec sinovo roko.

„Z vozom sem prišel. Kar greva.“

Tonejeva roka trepetala. Rebrovec gleda v razprte oči, ki ne vidijo. Mokre so, kakor da je rosa na njih.

Potlej se spravita na voz. Tonej sedi, kakor da se boji, da bo padel.

Rebrovec prijemlje za vajeti.

„Hi, pram!“

Tonej se z rokami drži za naslon. Pram se unaša. Ne teče več, počasi klampa v klanec.

Rebrovec ne ve, kako bi nastavlil besede. Razprte sinove oči ga bole.

„Kje sva, ata?“

ESLOVENIA LIBRE

Editor responsable: Miloš Stare

Redacción y Administración:

Ramón L. Falcón 4158

1407 Buenos Aires,

Argentina

T. E. 69-9503

Uredniški odbor:

Miloš Stare, Pavel Fajdiga,

dr. Tine Debeljak, Slavimir Batagelj

in Tone Mizerit

Argentino Correo Central (B)	FRANQUEO PAGADO
	Concesión N° 5775
Argentino Correo Central (B)	TARIFA REDUCIDA
	Concesión N° 8824
Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 1.362.266	

Naročnina Svob. Slovenije za 1. 1978: za Argentino: \$ 8.500.— (850.000), pri pošiljanju po pošti \$ 9.500.— (950.000); ZDA in Kanada pri pošiljanju z avionsko pošto 25 USA dol.; obmejne države Argentine 20 USA dol.; Avstralija 31 USA dol.; Evropa 28 USA dol.; ZDA, Kanada in Evropa za pošiljanje z navadno pošto 19 dol.

Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, 1101, Buenos Aires, T. E. 83-7213.